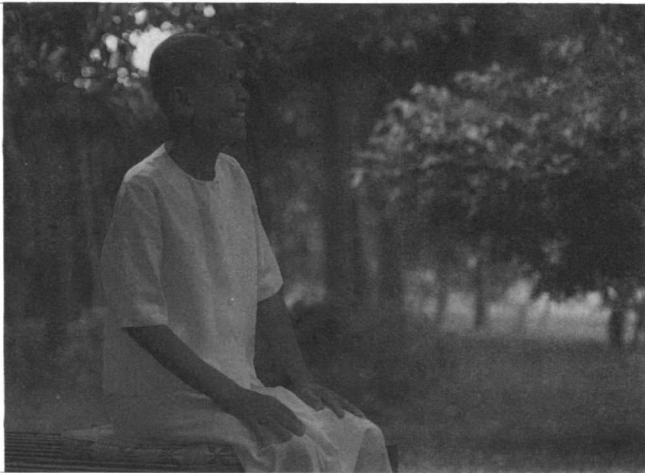

อิม-อด เป็นรสชาติของชีวิต

มีเรื่องขบขันเกิดขึ้นเรื่องหนึ่ง คือตอนเกิดสงคราม ผู้คนอพยพหลบภัยออกต่างจังหวัดกันเป็นส่วนมาก คนที่ต้องทนอยู่มักจะเป็นคนยากจนที่ไม่รู้จะหนีไปไหน คนเหล่านี้ก็ไม่มีใครมีสิ่งใดจะใส่บาตร ทางวัดจึงแก้ปัญหาด้วยการปลูกต้นมะละกอจนรอบวัด ใช้ทำกับข้าวเลี้ยงพระเลี้ยงสามเณรและคนในวัดทุกวัน อาหารประจำมือเช้า คือข้าวต้มกับมะละกอดิบดองเค็ม กินกันจำเจเป็นปี ใครฟังคุณยายเล่าเรื่องตอนนี้ ก็จะต้องรู้สึกเห็นใจและเห็นด้วยในการสั่งตัดต้นมะละกอทุกคน แต่ก็มักจะอดหัวเราะขบขันกันไม่ได้ เพราะเข้าใจความรู้สึกของผู้สั่ง